

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **JUDr. Miroslav Vojtěch**, Praha 4, Závašova 13, insolvenční správce dlužníka ZELINGER s.r.o. „v likvidaci“, se sídlem Praha 8, Vosmíkových 1002/32, IČ: 271 10 672, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9.7.2007, č.j.: 11463/07-1300-101206 a ze dne 10.7.2007, č.j.: 11462/07-1300-101206

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jimiž byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 18.10.2006 č.j. 234135/06/008513/8779 a č.j. 234158/06/008513/8779 ve věci odvolání proti platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací 1. a 3. čtvrtletí 2004 ze dne 31.8.2005 č.j. 207753/05/008513/5076 a č.j. 208154/05/008513/5076, kterými byl jako daňová povinnost za uvedená období stanoven nadměrný odpočet v částkách 27.164,- Kč a 64.510,- Kč oproti nadměrnému odpočtu v částkách 6.600,- Kč a 850,- Kč vyměřenému uvedenými platebními výměry.

V odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí odvolací orgán mimo jiné uvedl, že daňová povinnost byla správcem daně stanovena v důsledku neuznání nároku na odpočet daně v celkové výši 128.744,- Kč a 351.120,- Kč, který žalobce uplatnil na základě faktur vystavených dodavatelem WIS VHP a.s. za nájem výherních hracích přístrojů (dále jen

„VHP“) za měsíce březen, červenec, srpen a září 2004 dle smlouvy o nájmu movitých věcí uzavřené dne 30.12.2003, za nájemné za napojení VHP a za nájemné za židle k VHP. Odvolací orgán ve svých rozhodnutích zrekapituloval průběh daňového řízení a konstatoval, že se seznámil se všemi okolnostmi předmětného případu, které vyšly najevo a ztotožňuje se se závěrem správce daně vyjádřeným a odůvodněným v napadeném rozhodnutí a to jak ohledně akceptování žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně, tak i ohledně stanovení daně na výstupu. V napadených rozhodnutích o odvolání proti rozhodnutím o vyměření daně z přidané hodnoty, byla daň na vstupu stanovena ve shodě se žalobcem předloženým daňovým přiznáním a podané odvolání je proto namířeno pouze proti stanovení daně na výstupu. Dle odvolacího orgánu je třeba v daných případech vycházet z toho, že v předmětných zdaňovacích obdobích poskytoval žalobce jako plátce DPH, kterým se stal s účinností od 1.3.2004, svým odběratelům, s nimiž uzavřel smlouvy o nájmu movitých věcí, služby ve smyslu poskytnutí práva využití těchto pronajímaných věcí. Sám žalobce právo k užívání a současně i k dalšímu pronájmu předmětných movitých věcí získal od svého dodavatele WIS VHP rovněž na základě smlouvy o jejich nájmu. Podle odvolacího orgánu tedy převod nebo využití práv se pro účely DPH považuje za služby a poskytování služeb je zdanitelným plněním, které je předmětem daně. Odvolací orgán také ve svých rozhodnutích uvedl, že žalobce tedy průběžným poskytováním práva užívání pronajatých věcí uskutečňoval jako plátce daně ve prospěch svých odběratelů zdanitelná plnění a měl povinnost uplatnit daň na výstupu. Protože tuto povinnost nesplnil, byla mu stanovena na základě posouzení finančních orgánů napadenými rozhodnutími. V závěru o uskutečnění zdanitelných plnění žalobcem vůči firmám MABAC CZ a.s., MANAMA CZ a.s., MILIARDA CZ a.s., MARKAZIT CZ a.s. a MAKADAM CZ a.s. vycházeli správce daně i Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu z důkazních prostředků předložených žalobcem. Odvolací orgán zdůraznil, že v předmětných případech mělo plnění žalobcem přijaté věcně stejnou podstatu s plněním jím uskutečněným, neboť se jednalo o přijatý a poskytnutý pronájem stejných movitých věcí ve stejném čase. Rozdílná však byla formální stránka, kdy při poskytování nájmu movitých věcí dodavatelem WIS VHP odvolateli (žalobci) jako nájemci byla výslovně sjednána dílčí plnění, zatímco smluvní ujednání, v nichž je žalobce v pozici pronajímatele, takto dílčí plnění upravena nejsou, byť předmět a rozsah nájmu je vztahován ke kalendářním měsícům jednotlivých let platnosti smluv. Podle odvolacího orgánu je však zřejmé, že z podstaty nájemních smluv, kdy se jedná o právo užití věci, nemůže žalobce získat ani poskytnout toto právo jednorázově jako celkové plnění, ale že jde o spojitě průběžné nabývání a na to navazující poskytování tohoto práva. Dle odvolacího orgánu je tedy nezbytné posuzovat obě strany žalobcova podnikání, tj. z hlediska zákona o DPH daň na vstupu i daň na výstupu stejným způsobem. Odvolací orgán se pak ve svých rozhodnutích také vyjádřil k námitkám žalobce a v závěru shrnul, že v konečném výsledku akceptovaný nárok na odpočet na základě dokladu o žalobcem přijatém právu využití movitých věcí a stanovení daně na výstupu u zdanitelných plnění žalobcem poskytnutých v podobě přenechání tohoto práva dalším osobám, považuje s ohledem na zásahu materiální pravdy v daňovém řízení za relevantní uplatnění zákona o DPH.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadených rozhodnutí. Uvedl, že předmětem tohoto řízení je pouze žalobní bod, který namítá nezákonnost napadených rozhodnutí, jež vycházejí z názoru, že (pod)nájemní smlouva na dobu určitou s pevně definovaným plněním uzavřená, zaplacená a záúčtovaná v době, kdy pronajímatel není plátcem daně z přidané hodnoty, zakládá povinnost odvádět daň z přidané hodnoty za období, kdy jsou užívány věci poskytnuté na základě nájemního vztahu, pokud se pronajímatel stane plátcem daně z přidané hodnoty. Za bezpředmětné a s podstatou problému právně nesouvisející považuje právní hodnocení odpočtu daně na vstupu z důvodu nájmu věcí od vlastníka. Žalobce uzavřel

nájemní smlouvu na dobu určitou a v této nájemní smlouvě jasně vymezil předmět plnění, který má hospodářský význam a je obchodovatelnou nedílnou komoditou. Okamžikem, kdy uzavřel smlouvu a okamžikem, kdy přijal protiplnění, postoupil množství práv a právních statků, se kterými nadále nemohl nakládat a se kterými mohl nadále nakládat pouze subjekt, jemuž je žalobce pronajal. Podle žalobce pronájem VHP, které jsou zdanitelné a dále pronajímatelné, představuje v tomto případě obchodovatelnou ocenitelnou hodnotu blížící se věcnému právu, kterou smluvní partner nabyt, a je jeho věc jak s ní naloží. K postoupení práva jako celku podle žalobce došlo naráz a to v době, kdy žalobce nebyl plátcem daně z přidané hodnoty. Úvaha odvolacího orgánu, že je třeba plnění rozdělit do časových úseků, podle žalobce zcela popírá hospodářský a ekonomický význam postoupeného souhrnu práv, který má své hospodářské opodstatnění pouze jako celek. Žalobce rovněž uvedl, že argumentace odvolacího orgánu, že v době, kdy nebyl plátcem, nemohl poskytovat zdanitelné plnění, poněvadž nebyl registrován, je neúplná a nedovedená do důsledků. Sám odvolací orgán uvedl, že tehdy mohlo být poskytnuto pouze plnění jako takové, což se také stalo. Žalobce, který považuje obě skutečnosti, tedy i plnění i zaplacení, za právně dokonané před okamžikem registrace k dani z přidané hodnoty, má za to, že pokud by tomu tak nebylo, tak je třeba považovat skutečnost, že k jedné z nich došlo před okamžikem registrace, za skutečnost, která nezakládá povinnost k zaplacení daně, protože pokud sám odvolací orgán tvrdí, že před registrací nelze poskytnout zdanitelné plnění, tak tento právní názor obsahuje i implikaci, že pokud jedna ze skutečností nastane dříve než registrace samotná, nevztahuje se ke zdanitelnému plnění, ale pouze k poskytnutému plnění, které ovšem není zdanitelné. Žalobce rovněž uvedl, že podle ústavního pořádku je zdanění možné pouze na základě zákona. Připouští, že zákon je možné vykládat extenzivně, nicméně nelze překročit určitou hranici, kterou sám definuje a jejíž podstatou je zdanění pouze subjektů, které jsou registrovány k dani z přidané hodnoty.

Ve vyjádření k žalobě Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zrekapitulovalo průběh daňového řízení, provedlo úvod do problematiky a také se vyjádřilo k jednotlivým bodům žaloby. Navrhlo pak žalobu zamítnout.

V podání nazvaném duplika žalobce setrval na svých tvrzeních uvedených v žalobě.

Ve správním spise se pak nachází výše uvedené smlouvy o nájmu movitých věcí ze dne 30.12.2003 i předmětné faktury, výzvy podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 15.11.2004, č.j. 249962/04/008513/5076 a ze dne 10.5.2004, č.j. 139155/04/008513/5076 k odstranění pochybností o údajích v přiznání k dani z přidané hodnoty. Ve správním spise se rovněž nalézají rozhodnutí ve věci odvolání proti platebnímu výměru vydaná Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 18.10.2006, č.j. 234135/06/008513/8779 a č.j. 234158/06/008513/8779, platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. a 3. čtvrtletí vydané Finančním úřadem pro Prahu 8 ze dne 31.8.2005, č.j. 207753/05/008513/5076 a č.j. 208154/05/008513/5076. Platebním výměrem za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2004 správce daně vyměřil žalobci nadměrný odpočet v částce 6.600,- Kč a to v důsledku neuznání nároku na odpočet daně ve výši 128.744,- Kč, který si daňový subjekt uplatnil na základě faktury č. FB005-04 vystavené dodavatelem WIS VHP a.s. za nájem VHP za měsíc březen 2004 dle smlouvy o nájmu movitých věcí uzavřené dne 30.12.2003 v celkové částce 713.944,- Kč, z toho základ daně 585.200,- Kč a daň 22 % 128.744,- Kč, k datu uskutečnění zdanitelného plnění dne 31.3.2004. Platebním výměrem za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2004 správce daně vyměřil žalobci nadměrný odpočet v částce 850,- Kč a to v důsledku neuznání nároku na odpočet daně ve výši 351.120,- Kč, který si daňový subjekt uplatnil na základě faktur č. č. FB0013-04 na částku 733.040,- Kč, z toho základ daně

616.000,- Kč a daň 19% 117.040,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 31.7.2004; č. FB0015-04 na částku 722.568,- Kč, z toho základ daně 607.200,- Kč a daň 19% 115.368,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 31.8.2004; č. FB0017-04 na částku 743.512,- Kč, z toho základ daně 624.800,- Kč a daň 19% 118.712,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 30.9.2004; všechny faktury byly vystaveny dodavatelem WIS VHP a.s., a to za nájem VHP za měsíce červenec, srpen a září 2004 dle smlouvy o nájmu movitých věcí, která byla uzavřena dne 30.12.2003, a to za nájemné (za napojení VHP a za nájemné za židle k VHP). Ve správním spise jsou založena i odvolání žalobce jak proti platebním výměrům tak proti rozhodnutím správce daně, jakož i žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9.7.2007, č.j.: 11463/07-1300-101206 a ze dne 10.7.2007, č.j.: 11462/07-1300-101206. Ve správním spise se také nacházejí „Smlouvy o úplatném převodu cenných papírů“ ze dne 17.2.2004, Dohody o vzájemném započtení pohledávek a závazků ze dne 14.1.2004 a ze dne 17.2.2004 a „Protokoly o předání a převzetí“ ze dne 17.2.2004 uzavřené mezi společnostmi ZELINGER s.r.o. na straně jedné a společnostmi MAKADAM CZ a.s., MABAC CZ a.s., MANAMA CZ a.s., MILIARDA CZ a.s. a MARKAZIT CZ a.s. na straně druhé.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31.5.2010, č.j. 8Ca 279/2007-58 byla rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9.7.2007, č.j.: 11463/07-1300-101206 a ze dne 10.7.2007, č.j.: 11462/07-1300-101206 zrušena a věc byla vrácena žalovanému (Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu) k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podalo žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.6.2011, č.j. 2Afs 19/2011-86 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.5.2010, č.j. 8Ca 279/2007-58 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť jak žalobce, tak Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili.

V žalobě žalobce uvedl, že předmětem tohoto řízení je pouze žalobní bod, který namítá nezákonnost napadených rozhodnutí, jež vycházejí z názoru, že (pod)nájemní smlouva na dobu určitou s pevně definovaným plněním uzavřená, zaplacená a zaúčtovaná v době, kdy pronajímatel není plátcem daně z přidané hodnoty, zakládá povinnost odvádět daň z přidané hodnoty za období, kdy jsou užívány věci poskytnuté na základě nájemního vztahu, pokud se pronajímatel stane plátcem daně z přidané hodnoty. V daném případě významnou skutečností je bezesporu smlouva o nájmu movitých věcí uzavřená dne 30.12.2003 s účinností od 1.1.2004 mezi pronajímatelem WIS VHP a.s. a nájemcem společností ZELINGER s.r.o., v níž se v čl. 2 nazvaném „Předmět smlouvy“ pronajímatel zavazuje přenechat nájemci k užívání VHP, jackpotové systémy a židle k VHP v počtu a v sortimentu, který je uveden v příloze č. 1, která je nedílnou součástí této smlouvy a nájemce se zavazuje zaplatit za to pronajímateli nájemné ve výši a způsobem dohodnutým v této smlouvě. Výše nájemného je pak upravena v čl. 5 nazvaném „Nájemné“. Platební podmínky jsou pak upraveny v čl. 6 této smlouvy, kde v bodě 1. se nájemce zavazuje zaplatit nájemné stanovené dle čl. 5 této smlouvy nejpozději do 25. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, za který je nájemné placeno a to bez ohledu na termín doručení faktury od pronajímatele. Podstatné pro danou věc jsou i smlouvy o nájmu totožných movitých věcí, které uzavřela společnost ZELINGER s.r.o.

jako pronajímatel se společnostmi MAKADAM CZ a.s., MABAC CZ a.s., MANAMA CZ a.s., MILIARDA CZ a.s. a MARKAZIT CZ a.s. jako nájemci. Tyto smlouvy byly uzavřeny také 30.12.2003 rovněž s účinností od 1.1.2004 avšak byly uzavřeny na dobu určitou od 1.1.2004 do 31.12.2008. V těchto smlouvách se nájemce zavazuje zaplatit nájemné celé najednou a to nejpozději do 29.2.2004. Do uvedeného termínu pak byla úhrada nájemného formou zápočtu pohledávek a závazků provedena. Další významnou skutečností jsou i faktury vystavované společností WIS VHP, a.s. žalobci měsíčně v průběhu roku 2000 (za nájem VHP za měsíce březen, červenec, srpen a září 2004). Jednalo se o faktury č. FB0005-04 na částku 713.944,- Kč, z toho základ daně 585.200,- Kč a daň 22% 128.744,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 31.3.2004; č. FB0013-04 na částku 733.040,- Kč, z toho základ daně 616.000,- Kč a daň 19% 117.040,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 31.7.2004; č. FB0015-04 na částku 722.568,- Kč, z toho základ daně 607.200,- Kč a daň 19% 115.368,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 31.8.2004; č. FB0017-04 na částku 743.512,- Kč, z toho základ daně 624.800,- Kč a daň 19% 118.712,- Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění k 30.9.2004.

S účinností od 1.3.2004 se žalobce stal plátcem daně z přidané hodnoty.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15.6.2011, č.j. 2Afs 19/2011-86 upozornil na svůj rozsudek č.j. 2Afs 15/2010-103. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2010, č.j. 2Afs 15/2010-103 se týkal obdobné věci, která je řešena v daném případě.

V předmětné věci je tedy nepochybné, že žalobce jako nájemce uzavřel nájemní smlouvu, kterou si od vlastníka pronajal movité věci (VHP, jackpotové systémy a židle k VHP). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou, přičemž nájemné se nájemce zavázal zaplatit nejpozději do 25. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, za který je nájemné placeno, a to bez ohledu na termín doručení faktury od pronajímatele. Žalobce uzavřel další nájemní smlouvy, kterými v podstatě předmět svého nájmu dal do podnájmu jiným subjektům. Tyto nájemní smlouvy byly uzavřeny na dobu určitou a plnění v nich je pak stanoveno jako jednorázové. Teprve po uzavření těchto smluv byl žalobce registrován jako plátc daně z přidané hodnoty. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu pak označilo plnění za průběžně poskytovaná v r. 2004 a podrobilo je dani na výstupu.

Kdy se zdanitelná plnění považují za uskutečněná, zákony o dani z přidané hodnoty ve znění platném a účinném v příslušných zdaňovacích obdobích (1. a 3. čtvrtletí 2004) stanoví ve svých ustanoveních § 9 zákona č. 588/1992 Sb. a § 21 zákona č. 235/2004 Sb. Ze založených nájemních smluv ve správním spise je pak zřejmé, že plnění bylo sjednáno jako jednorázové a mezi účastníky není sporu o tom, že k jeho zaplacení došlo před datem registrace žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty.

Podle § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 588/1992 Sb. se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem poskytnutí služeb nebo zaplacení, a to tím dnem, který nastane dříve.

Podle ust. § 9 odst. 1 písm. i) zákona č. 588/1992 Sb. zdanitelné plnění se považuje za uskutečněné při převodu nebo využití práv dnem uvedeným ve smlouvě, ke kterému dochází k převodu nebo využití práv; je-li sjednán způsob stanovení ceny a ke dni, ke kterému dochází k převodu nebo využití práv, není známa její výše, dnem zaplacení.

Podle § 9 odst. 4 zákona č. 588/1992 Sb. v případě zdanitelných plnění, kdy se během zdaňovacího období poskytuje na základě smlouvy opakované plnění, se považuje zdanitelné plnění za uskutečněné nejpozději posledním dnem zdaňovacího období. Opakovaným plněním se rozumí uskutečnění zdanitelného plnění ve sjednaných lhůtách, přičemž se v rámci této smlouvy jedná o plnění shodným zbožím, službou nebo převodem a využitím práv.

Podle ust. § 21 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. při poskytnutí služby se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné

a) dnem jejího poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu s výjimkou splátkového nebo platebního kalendáře, a to tím dnem, který nastane dříve, nebo

b) dnem uvedeným ve smlouvě, ke kterému dochází k převodu práva nebo k poskytnutí práva k využití; pokud je sjednán způsob stanovení ceny a k uvedenému dni není známa její výše, zdanitelné plnění se považuje za uskutečněné ke dni přijetí platby.

V daném případě žalobce v daňových přiznáních na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí r. 2004 uplatnil nadměrný odpočet ve výši 135.344,-Kč a za zdaňovací období 3. čtvrtletí r. 2004 ve výši 351.970,- Kč. V rámci vytykácího řízení k výzvám správce daně předložil smlouvu uzavřenou mezi ním, jako nájemcem, a společností WIS VHP, a. s., jako pronajímatelem, uzavřenou dne 30. 12. 2003. Touto smlouvou pronajímatel přenechal nájemci k užívání výherní hrací přístroje (VHP), jackpotové systémy a židle k VHP v počtu a sortimentu uvedeném v příloze smlouvy. Pronajímatel udělil nájemci výslovný souhlas s případným dalším pronájmem pronajatých věcí. Nájemné bylo sjednáno s vyčíslením za jeden VHP, jeho napojení a židli, a to měsíčně s fakturováním vždy za uplynulý měsíc a formou daňového dokladu v případě, že se nájemce stane plátcem DPH. Jako den zdanitelného plnění byl pro účely této smlouvy sjednán vždy poslední kalendářní den v kalendářním měsíci, ve kterém byly věci pronajaty. Povinnost k zaplacení nájmu byla stanovena vždy k 25. dni následujícího měsíce, přičemž byly sjednány různé možnosti faktické úhrady. Smlouva byla sjednána na dobu neurčitou s možností oboustranné výpovědi. Dále byly předloženy smlouvy uzavřené žalobcem jako pronajímatelem se společnostmi MAKADAM CZ a.s., MABAC CZ a.s., MANAMA CZ a.s., MILIARDA CZ a.s. a MARKAZIT CZ a.s., jako nájemci. Tyto smlouvy byly shodně uzavřeny dne 30. 12. 2003 a jsou označeny jako smlouvy o nájmu movitých věcí podle § 663 až § 684 a § 721 až § 723 občanského zákoníku a jsou uzavřeny na dobu určitou od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2008. Smlouvami jsou přenechávány k užívání VHP včetně jackpotových systémů a židlí, přičemž nájemci se v nich shodně zavazují k zaplacení celé částky nájemného nejpozději do 29. 2. 2004. Současně žalobce předložil doklady, na jejichž základě byly ceny (nájemné) s pronajímateli vypořádány dohodami o vzájemném započtení pohledávek a závazků. Je tedy zřejmé, že žalobce smlouvami se svými nájemci (fakticky podnájemci) poskytl těmto plnění (věci movité), které, v té době neměl ani v držení a sám k nim nabyt užívací právo smlouvou nájemní uzavřenou téhož dne s jejich vlastníkem. Přitom k zaplacení nájemného podnájemci na celou dobu poskytnutí těchto věcí došlo v době, kdy žalobce nebyl plátcem daně z přidané hodnoty a tudíž tento okamžik nemůže být považován za okamžik uskutečnění zdanitelného plnění. Plnění, není-li jednorázové (což v případě opakovaně poskytovaných služeb není) se uskutečňuje ve zdaňovacích obdobích. Jak bylo výše uvedeno, podle § 9 odst. 4 zákona č. 588/1992 Sb., v případě zdanitelných plnění, kdy se během zdaňovacího období poskytuje na základě smlouvy opakované plnění, se považuje zdanitelné plnění za uskutečněné nejpozději posledním dnem zdaňovacího období. Opakovaným plněním se rozumí uskutečnění zdanitelného plnění ve sjednaných lhůtách, přičemž se v rámci této smlouvy jedná o plnění shodným zbožím, službou nebo převodem a využitím práv. Pronájem movitých věcí není

uskutečněn okamžikem jejich předání nájemci (či podnájemcům), ale „probíhá“, tedy uskutečňuje se, po celou nájemní dobu až do jejího ukončení, ať už k němu dojde uplynutím sjednané doby, či jiným sjednaným či faktickým způsobem ukončení. Žalobce tak v rozhodném zdaňovacím období přijal i poskytl zdanitelné plnění a z toho plyne, že byl povinen v daňovém přiznání za zdaňovací období uplatnit daň na výstupu. V případě druhého zdaňovacího období je skutkový stav shodný a právní úprava obdobná a rovněž vede k závěru o nezbytnosti přiznání daně na výstupu (§ 21 odst. 1, 4 zákona č. 235/2004 Sb.) /srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2010, č.j. 2Afs 15/2010-103/.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2010, č.j. 2 Afs 15/2010-103 není možné, aby z jedné služby poskytnuté ve vztahu vlastník-nájemce-podnájemci byla daň pouze nárokována a neodváděna. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že na vztahu daně na vstupu a daně na výstupu je založen nárok na nadměrný odpočet, ať již podle § 19 a § 19a zákona č. 588/1992 Sb., nebo podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb.

Pro úplnost soud dodává, že po posouzení dané věci tedy dospěl ke stejnému závěru, k jakému dospěl zdejší soud v rozsudku sp.zn. 10 Ca 344/2007 ze dne 19.11.2009 a to, že žalobce se nemůže toliko na základě skutečnosti, že se dohodl v jím uzavřených podnájemních smlouvách na platebních podmínkách o zaplacení nájemného před tím, než následně byl registrován jako plátce daně z přidané hodnoty (§ 33 daňového řádu), zprostit své povinnosti uvést v daňovém přiznání daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění, která byla realizována v příslušných zdaňovacích obdobích. Vyjádřeno jinak, žalobce nemůže úspěšně namítat, že v důsledku jeho smluvního ujednání a jeho následné realizace, došlo k negaci jeho povinnosti uvést v daňovém přiznání daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění, která byla realizována v příslušných zdaňovacích obdobích.

S poukazem na shora uvedené soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že žalovanému žádné náklady řízení nad běžný rámec nevznikly a soud mu tudíž jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová